

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
J-MESE

Nem jókor koslattál erre aranyapám, már rég elpárolgott az Ödön vinkója. Emese! Az isten szerelmére asszony, vedd elő a tizedik üveget, azt hiszed, nem tudok számolni? Nem látod, hogyan epedünk itt a fapadon a Jenci gyerekekkel?

No, öcsi, álmomban se gondoltam vóna, mi nem esik meg még velem. Már kerestelek tegnap telefonon, nehogy idővel kiverje a sztorit a fejből a bor. Úgy esett, képzeld, hogy tegnapelőtt magaslesről horgásztam, és madarat fogtam. Ne tátsd a szád annyira, mert belefészkel a harkály! Úgy, ahogy mondom, szentigaz.

Megyek hajnalban bringával a patakra, mondom, megnézem tücsökkel a domolykókat. Annyira áhítoztam már rájuk, mint kódis a csülkös bablevesre. Gondoltam, elég dagadt lehet a víz eső után, de nem sáros. Szóval végigciripeltem a réten, hogy a nagy forgó alatt elkapjam őket. Jó, fogtam is hármat, közepeset a köd alatt még pirkadatkor, de azután, hogy szögbe állt a nap, látom, igen tiszta mégis a víz, hiába eregetem a tücsköt, csak apró domik lökődik, mint éhes bornyú a vaktógyet. A véneket a bokor alól, kő közül nem tudtam kicsalogatni, persze az árnyékom keresztül volt dobva a patakon. Hát látom ám, hogy a nagy kanyar alatt egy vadonatúj magasles támaszkodik a gátnak, két lába majdnem a patakban, mint óratoronyé a vizesárokban. No, gondoltam, a böszme vadászok igen jót tettek velem, onnan föntről mindent látok a mederben. Fel is másztam kémkedni a Lala hatméteresével – csak meg ne tudja! –, a tücsökistállót meg vittem az ingem ölében. Nem igaz, micsoda jó leshely! Leshely? Páholy! Innen halat is lőhetnek ezek a bumesz vadászok. Rá is tömtem a rózsagyökérre, szipákoltam lomhán, bámultam a medret.

Egyszercsak jön ám felfelé egy nagy fene csorda paduc, lobogtatom fölöttük az óriási ABU-t, rá se retyetye, lomhán óvakodik a banda tovább, a botárnyék nem zavarja őket. Halihó! Hasba akasztom a tücsköt, várok, lóगतom a mélybe, a víz fölé. Kinéz ám a nagy domi a bokor alól, eléje ejtem a bogarat, rá is vág nagy mohón. Hej, Gergő! A domolykó a bokor alján tekereg, mint a danában az a kutya derót, te meg fönna a magaslesen, most mi lesz? Az ülésdeszka alá akasztottam az ABU nyelét, rohanok le a grádicson, a gatyám ülepe elreped, fenékre esem a csúszós fűvön. Fogom a zsinórt, rázom a bokrot, ugratom a domit, mint kutya a nyulat; ki is fordul, szákom persze nincs, göröncölöm fölfelé a parton. Hasravágom magam, úgy csípem nyakon. Kilós volt legalább. Rohanok föl a lesre a hallal, fejbekólintom a bicskanyéllal. Új tücsök, lóbálom a víz fölött, lesem, mikor lép ki az újabb domi a takarásból. Kék villanás, óriási ütés a botomon, a jégmadár kifordul a mederből, fásasztom, mint a betörni való lovat, körbe-körbe. A szívem majdnem megszakadt szegénykéért. Végre elfáradt, és elakadt a bokorban. Lemászok, néz rám könyörgőn a nagy, riadt szemével, liheg, kis begye jár, mint a membrán. Marokba veszem, szárnya tövében az átok aranyhorog, nagyon fájhat neki, mert sziszeg, mint a jáspiskígyó. Óvatosan kifordítom a horgot, erre hálából akkorát csíp az orromba, hogy húsz Göncölszekeret látok. Te, micsoda gyönyörű madár! azok a színek a szárnyán, nyakán, hosszúcsőrű fején! Csak ámultam, aztán éreztem hálája melegét a tenyeremben, hijjnye, a beste tollvirányát! Huss!

Hát nem mondom, megkönnyebbültem, amikor elcikázott az égeresben. Fölmászok a létrán, anyám! A domolykóm sehol! A rét közepén egy vakondtúrás tetején eszegeti a rétihéja. Hogy az a tollfosztó, madaras! Egyszerre megutáltam az ornitológiát. No, ne kuncogj annyira, mert cigányútra megy a bor, oszt vihetlek az orvosügyeletre!